

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

01.02.2005 р. № 28. - [Електронний ресурс] : Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0466-05>.

6. Кузьміна М. М. Правове регулювання захисту прав споживачів в Інтернет-торгівлі / М. М. Кузьміна // Право та інновації. – 2014. – № 3. – С. 36-42.

УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРУ ПРО НАДАННЯ ПОСЛУГ У МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Ковальчук К. С.

студентка Полтавського юридичного коледжу

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Інтернет є не лише новим каналом збуту, а й новим ринком, на якому разом з реально існуючими представлені електронні продукти, в тому числі і послуги.

Послуга – це товар особливого виду, діяльність, благо, що задовольняє потреби індивіда, виробництва або суспільства, має споживчу цінність і вартість, результат якої може мати матеріальний і нематеріальний характер.

Стрімке поширення новітніх комунікаційних та інформаційних технологій потребує віднайти адекватні правові форми для регулювання відносин щодо набуття, зміни та припинення цивільних прав та обов'язків, які виникають під час укладання договору про надання послуг у мережі Інтернет. Властиві останньому десятиліттю процеси глобалізації в економічних та інших сферах життя можуть бути реалізовані через комплекс заходів, зокрема й за допомогою інформаційних та комунікаційних технологій. Особлива роль у цьому процесі належить глобальній мережі Інтернет, яка активно використовується в усіх сферах життя як специфічний інтерактивний засіб масової комунікації, у тому числі й у приватній сфері.

Використання можливостей мережі Інтернет у галузі приватного права призводить до швидкого зростання кількості договорів про надання послуг за допомогою комунікаційних технологій. Окремо слід виділити групу суб'єктів, яка надає специфічні послуги щодо укладання цивільно-правових договорів у мережі Інтернет (інтернет-аукціони, інтернет-казино, інтернет-магазини, платні інформаційні послуги тощо).

Інтернет-магазин є віртуальною торговельною площею, де у інтерактивній формі покупець обирає собі необхідний товар та формує замовлення. Розміщення товару в інтернет-магазині є публічною офертою, оскільки пропозиція товару для продажу звернена до невизначеного кола осіб та включає усі суттєві умови договору (предмет та ціну).

Однією із головних проблем у цьому є встановлення особи оферента, оскільки акцептант не завжди впевнений, з ким він має справу. Йому вкрай необхідно дізнатися якнайбільше інформації про продавця. Більшість споживачів, вступаючи у цивільні правовідносини через мережу Інтернет, не мають ніякої уяви, з ким вони мають справу.

Отже, при укладенні договорів сторони перевіряють повноваження представників осіб, між якими укладається такий договір. Документами, що підтверджують такі повноваження можуть бути паспорт та довіреність представника, витяг із статуту юридичної особи, з якою укладається договір, та ін. У силу специфіки укладення договору про надання послуг у мережі Інтернет досить проблематичним видається можливість здійснення належної перевірки повноважень щодо укладення договору представником сторони.

Проблема ідентифікації суб'єкта в мережі Інтернет виникає у зв'язку з тим, що сторони договору про надання послуг, які укладають цей договір в мережі, звичайно не вступають один з одним в особистий контакт, їх «спілкування» відбувається в рамках електронної мережі. Внаслідок цього, для підтвердження достовірності інформації, що передається за допомогою інформаційних магістралей в Інтернет, стає необхідним використовувати такі технічні засоби як паролі, коди, електронні підписи та ін. При цьому ідентифікувати особу, яка проставлятиме електронний підпис під таким договором, постає складним завданням. Тим більше, малоімовірним, є встановлення дієздатності особи, яка буде укласти такий договір.

Моментом укладання договору купівлі-продажу є остаточне формування «кошика» покупця та підтвердження цього – відправлення відповідних даних.

Отже, з цього часу продавець має право вимагати оплати товару, а покупець – його одержання. У деяких системах інтернет-магазинів момент укладання договорів купівлі продажу перенесено на більш пізній період і виглядає як підтвердження замовлення відправкою повідомлення по електронній пошті. Це має суттєве значення, оскільки, у першому випадку, договір укладається конклюдентними діями, а в другому – способом обміну документами за допомогою електронної пошти.

Чинне законодавство України не врегульовує проблеми можливості укладання договору із використанням мережі Інтернет. Цивільний кодекс України містить єдину статтю 207, яка, у найбільш загальному вигляді, закріплює потенційну можливість укладання договору за допомогою мережі Інтернет (передбачається можливість здійснення волевиявлення сторін із використанням електронних засобів зв'язку для укладання договору у письмовій формі) [2, с. 288].

Розглянувши проблемні питання укладання договору про надання послуг у мережі Інтернет звертаємо увагу на необхідність:

- закріплення імперативного правила, що зобов'язувало б провайдера надавати абонентові мережі Інтернет послуги відповідної якості;
- у встановленні фіксованих цін на провайдерські послуги.

Таким чином, можливість укладання договору про надання послуг у мережі Інтернет дозволяє реалізувати потенціал міжнародної мережі Інтернет, використати його інформаційні та інші ресурси щодо оперативного надання інформації користувачеві. Сучасні засоби електронного передання даних дають змогу фізичним особам вільно та оперативно вступати у цивільні правовідносини, реалізуючи при цьому свої права та обов'язки, але з іншого боку, робить складним процес забезпечення захисту суб'єктивних прав споживачів. Тому важливим є нормативно-правове регулювання електронної сфери цивільних відносин, зокрема договору про надання послуг у мережі Інтернет.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України від 16. 01. 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40. – Ст. 356.
2. Козье Д. Электронная коммерция / Д. Козье: пер. с англ. – М: Издательско-торговый дом «Русская Редакция», 1999. – 288 с.
3. Степанов В. С. Договоры в сети Интернет: теория и практика / В.С. Степанов // Цивилистические записки. – Выпуск 2. – М.: Статут, 2002. – С. 314-330.